

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA SEDMNÁCTÁ
ARAZANINI VLCI

FA

Hraničářův učeň

Kniha sedmnáctá

Arazanini vlci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan
Hraničářův učeň –
Kniha sedmnáctá – Arazanini vlci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jedna

Ti tři bratři tvrdě pracovali od chvíle, co se slunce nad kopci na východě ohlásilo prvním nádechem růžové. Teď už pomalu klesalo k útesům na západě a Owen ap-Jones, nejstarší z těch tří, si bolestně narovnal záda a opřel se o násadu motyky.

„To by pro dnešek stačilo,“ řekl.

Unaveně přehlédl pole, na kterém se svými bratry celý den pracoval. Byla to chudá půda, tvrdá a plná kamení a velmi těžko se obdělávala. Práci jim neusnadňovala ani kvalita nářadí, jež k tomu používali. Kov byl měkký a snadno se ohýbal. Owen se podíval na hlavu motyky a zamračil se, když si na jejím ostrí všiml třech nových zubů a ohnutého rohu. Bude muset hlavu přes noc vyklepat a vybrousit, aby nářadí bylo znovu k použití. Pole si ce nebylo velké, ale i tak odhadoval, že si vyžádá ještě dva dny tvrdé práce s vykopáváním brázd, vybíráním kamenů a převrácením tenké vrstvy ornice, než budou moct zasadit fazole.

Pokrčil rameny. Život farmáře v Celtice byl těžký. Země se líp hodila k dolování. Ale na jejich pozemcích nebyla žádná ložiska železné rudy ani stříbra a oni měli na výběr jen farmaření nebo hladovění. Gryff a Dai, Owenovi mladší bratři, přestali pracovat, když promluvil.

„Proklínám tuhle zem,“ řekl Gryff rozhořčeně. Kopl do kamínku, který ležel poblíž, a ten odskákal pryč. „Trávíme tu hodiny a dny, kopeme a kopeme, a co z toho?“

Druzí dva mu neodpověděli, a tak pokračoval. „Fazole. Fazole! Kdo může žít na fazolích?“

Dai pokrčil rameny. „No, my,“ odpověděl.

Gryff byl nejmladší z bratrů a měl sklony být také nejnaladovější. Owen a Dai se naučili brát život takový, jaký byl. Věděli, že stěžovat si na vlastní úděl je jen plýtvání časem i energií. Život byl, jaký byl, a žádné nařikání ani nadávání to nemohlo změnit. Jejich otec zemřel poměrně mladý, zničila ho práce na polích a starost o živobytí rodiny. Alespoň, pomyslel si Owen, se tady o práci mohou podělit tři bratři.

„Tak pojďme,“ řekl a vzal nejmladšího bratra kolem ramen. „Máma pro nás bude mít připravenou večeři.“

„Fazolovou polívku,“ zamrmal Gryff našťavaně. Při pomyslení na jídlo mu ale zakručelo v žaludku. Jedli v poledne, na půl hodiny přestali s prací a dali si chléb se sýrem, který spláchli ředěným pivem. Nesnídali. Farma poskytovala jen dvě jídla denně, obě prostá a ani trochu lákavá.

„Fazolová polívka, chleba a sýr,“ pokračoval a vyjmenoval neměnné každodenní menu. „Kdo může žít z takového jídla? Horníci jedí dvakrát týdně maso a každý druhý den mají ovesnou kaši.“

„To tvrdí,“ odpověděl Owen. Nebyl si jistý, zda horníci z jejich vesnice Poddraryth mluví ohledně kvality své stravy

čistou pravdu. Horníci byli proslulí svou prolhaností. Přesto, pomyslel si, nejspíš žijí lépe než mí bratři a já.

„Za další dva dny bychom mohli mít pole připravené k setí,“ řekl a doufal, že tím změní téma.

„Dva dny!“ vykřikl Gryff. „Dva dny klučení a sekání a kopání. Kdybychom měli osla a pluh, měli bychom to hotové za polovinu času!“

„Jenže nemáme ani jedno,“ řekl Owen klidným tónem.

Gryff ale se svými litaniami nehodlal přestat. „David ap-Davis má obojí. Mohl by nám je půjčit!“

David ap-Davis byl další farmář v Poddranythu. Vlastnil ale tři pole, všechna na lepší, úrodnější půdě, než byla jediná kamenitá parcela, na níž pracovali bratři ap-Jonesové. Proto měl větší sklizeň a mohl si dovolit prodávat přebytky horníkům ze vsi.

„Nechal by si za to zaplatit,“ prohodil Dai zachmuřeně.

Gryffův vztek opět zapláł. „Ano, to nechal! Pěkně ohromující cenu. Nikdy by ho nenapadlo jen tak je půjčit, aby nám pomohl.“

„Proč by to dělal?“ namítl Owen. „Osel má v životě omezený počet hodin, kdy může pracovat. A na našem kamenitém poli bychom mu nejspíš poničili pluh. Měl by právo chtít po nás peníze.“

Na to neexistovala správná odpověď, to Gryff věděl. Ale to, jak bratři netečně přijímali svůj společný život, ho ustavičně dožíralo. Zíral do kamenité země, když ztěžka kráčeli z napůl připraveného pole zpět do vesnice. Ta byla jednu a půl míle daleko, většinou do kopce. Jejich protáhlé stíny kráčely před nimi a zvláště se vlnily na nerovné zemi.

Owen si oddechl. Byl rád, že Gryffovy stížnosti konečně ustaly. Každý den to bylo stejné. Jeho bratr si bude stěžovat

na svůj úděl tak dlouho, dokud si neuvědomí, že stěžováním nic nezmění. Bylo jejich osudem dříť na kamenité půdě, okopávat ji nešikovným nářadím, sázet každý rok novou sadbu a žít z toho, co si sami vypěstují. Měli pole a tři kozy, které jim dávaly dost mléka na výrobu sýrů a něco navíc na výměnu za chléb. Kromě toho jejich matka chovala půl tuctu slepic, které jim dávaly skrovnou snůšku vajec a jednou za čas poskytl i maso.

Takový byl život farmáře v Poddranythu: neměnný, opakující se vzorec vyčerpávající práce a ustavičného, kousavého pocitu hladu, nudy a únavy.

V takovém životě nebylo moc radosti. Bylo to takové, jaké to bylo. A Owen věděl, že někteří jsou na tom mnohem hůř než ap-Jonesovi. Pomyslel si, že Gryff si to nakonec uvědomí a přijme to.

Vystoupali po cestě na kopec. Na jedné straně úzké cesty se země pokrytá břídlicí prudce svažovala dolů do údolí. Na druhé straně se tyčily strmé a ponuré útesy. V dálce, necelou míli daleko, viděli šedou skupinku domů, které tvořily Poddranyth. Bylo jich asi dvacet – všechny postavené podobně, z kamene a zvětralého dřeva a bahna, které vyplňovalo mezery mezi nestejnými povrchy. Nízké střechy byly pokryté lámaným kamenem a z většiny krátkých komínů se kouřilo.

„Jsme skoro doma,“ řekl Owen a v jeho hlase byla slyšet úleva. V domě bude alespoň teplo, což bude velmi vítaný pocit. Oblečení měl nasáklé potem, který ve večerním větru studil. Pokud matčiny slepice snesly nějaké to vajíčko navíc, možná ho budou moct vyměnit za sklenici piva v malém vesnickém hostinci. To se nestávalo často – slepice byly krmené stejně nuzně jako rodina – ale doufat přece mohl. Snad by také mohl –

Myšlenky na pohodlí domova přerušilo temné zavrčení, při kterém tuhla krev v žilách. Owenovi se v primitivní reakci na ten zvuk zježily chlupy na krku. Zastavil se, aby se rozhlédl, a všiml si, že bratři také stojí.

„Co to –“ začal Gryff, ale Dai do něj šťouchl loktem, aby ho umlčel.

Bratři se instinktivně shlukli k sobě, potěžkali v rukou motyky a pozvedli je jako primitivní zbraně. Stáli zády k sobě, rozhlíželi se kolem a hledali zdroj toho hrozivého zvuku.

Zavrčení se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji, a jasně v něm zaznívala výzva, jako by reagovalo na pozvednuté motyky tří bratrů. Bratrům opět přejel mráz po zádech.

„Podívejte,“ řekl Owen a ukázal na útes nad nimi, kus cesty zpět.

Ve výšce patnácti stop lemovala lesknoucí se skalní stěnu úzká římsa. Na ní se krčil tvor z nočních můr.

Byl nejméně deset stop dlouhý a v kohoutku měřil pět stop. Krčil se na všech čtyřech a přední nohy měl delší než zadní, takže vypadal trochu nahrbeně. Podobou i tvarem připomínal vlka, ale žádný vlk, kterého kdy kdo viděl nebo o něm slyšel, nebyl takhle veliký. Silné svaly na plecích měl napjaté a hustou srst kolem krku naježenou, takže vypadal ještě větší, než byl.

Tvor měl hustou, zacuchanou srst, povětšinou šedou, s několika černými fleky. Od levého plece se mu táhl černý pruh srsti až k noze.

Bratři ztuhli hrůzou. Tvor rozevřel velikou tlamu, vycenil dlouhé žluté tesáky a opět zavrčel, tentokrát hlasitěji a ještě výhrůžněji. Očima hledal cestu dolů k bratrům.

„Pohybujte... se... pomalu,“ řekl Owen tichoučce a tři mladíci, semknutí v obranném kruhu, se začali pomalu

sunout pryč od děsivého stvoření. Jakmile se pohnuli, zvíře zvedlo hlavu a vyzývavě na ně zavrčelo.

„Stát!“ zavelel Dai a všichni tři ztuhli. Tvor sklonil hlavu a hlasité vrčení přešlo v tichou temnou výhrůžku. Opět se rozhlédl po strmé skále, která ho oddělovala od bratrů, a hledal cestu dolů k nim.

Udělal krok dolů a našel oporu. A pak další.

Tři farmáři se opět pohnuli a couvali před ním. Jakmile se hnuli, tvor opět zvedl hlavu a vycenil velké tesáky. Varovné zavrčení je přimrazilo k zemi. Když se zastavili, sestoupil tvor o další dva kroky a jeho tlapy se silnými drápy hledaly a nacházely oporu na strmé skále útesu v místech, kde se to zdálo nemožné.

„Co je to?“ zašeptal Gryff s hrdlem vyschlým strachy.

„To je zlovlk,“ odpověděl mu Owen stejně tichým hlasem. Zlovlk: šelma z mýtů a pohádek, tvor z dávných časů. Jako kluk Owen slychal u ohně historky, které se šeptaly o těchhle obrovských, nelítostných zabijácích. Jak dospíval, začal věřit, že historky o zlovlcích jsou jen pohádky a mýty. Zlovlci neexistovali. A pokud někdy ano, už dávno ze světa zmizeli.

Přesto proti nim teď jeden stál. Sledoval je.

Pod Owenem se roztráslы nohy, když zabiják slézal dolů po skále. Pak jediným skokem zdolal posledních sedm stop a dopadl na cestu za nimi. Owenovo srdce sevřela mrazivá ruka hrůzy. Šelma udělala další krok k nim. Teď už byla sotva deset kroků od nich a upírala na ně oči žhnoucí nenávistí. Silné pysky měla ohrnuté a odhalila žluté tesáky, z nichž do prachu cesty odkapávaly sliny. Pak se k nim vydala s hlavou skloněnou a ocasem zlověstně se pohybujícím ze strany na stranu.

Owen cítil, jak mu hrůzou povoluje močový měchýř, a bojoval proti tomu nutkání. Nějak tušil, že kdyby projevil svůj zoufalý strach, byl by to jeho konec. Otlučená motyka v jeho ruce vypadala jako naprosto nedostatečná obrana, přesto ji pozvedl před sebe proti tomu hrozivému tvorovi, který k nim pomalu a nezadržitelně postupoval. Cítil, že každou chvíli už –

„Utíkejte!“ vykřikl Gryff, který první ztratil nervy, otočil se a vyrazil po stezce k Poddranythu. Zlomek vteřiny nato ho následoval Dai, jako by měl za patami pekelné šelmy – a jednu tam rozhodně měl.

Owen chvíli stál proti šelmě sám. Ta, podrážděna pohybem obou mladíků, zvedla hlavu a rozzuřeně zavyla. V tu chvíli se Owen otočil a vyrazil za svými bratry.

Ale byl starší než oni a klouby měl ztuhlé. Svaly ho bolely a byl unavený po celodenní dřině na poli. Slyšel, jak se ten hrozivý tvor rozbíhá, jak se k němu blíží, jak jeho drápy škrábou a drhnou po kamenité cestě, a pochopil, že mu neuteče.

Vpředu Dai s Gryffem zaslechli dlouhý, zmučený výkřik svého bratra, když ho zlovlk dostihl a srazil na zem.

Potom křik utichl.

Dva

Will zatáhl za šňůru připevněnou k zavěšenému balíku slámy a rozhoupal ho jako kyvadlo.

„Otočit!“ křikl.

O třicet kroků dál se Maddie otočila k rozhoupanému balíku zády. Držela luk v levé ruce a nasazený šíp mířil k zemi. Will počkal několik vteřin a pak zavolal znovu. „Otočit!“

Maddie se otočila, pozvedla luk a napnula tětivu. Upřela pohled na malý balík slámy, pár vteřin odhadovala jeho pohyb a rychlost, a pak vystřelila.

Šíp proletěl prostorem a zabodl se do tvrdého balíku jen kousek vlevo od červeného kolečka, které značilo střed. Zazubila se na svého učitele. Will zvedl obočí.

„Dost dobré, ne?“ usoudila. Balík už zdobilo půl tuctu šípů, všechny soustředěné u červeného kolečka.

Will pokrčil rameny. „Minula jsi.“

Rozhořčeně si ho přeměřovala s rukama v bok. Byl opravdu náročný. „Trefila jsem ten balík půltuctukrát!“ bránila se.

„A půltuctukrát jsi minula střed,“ poznamenal.

Maddie na něj zakoulela očima. „Ráda bych viděla, jak to půjde vám,“ vyzvala ho, ale Will zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, ty neučíš střílet mě,“ podotkl. Pohrdavě frkla. „Místo toho já učím tebe.“

„To je šikovná výmluva,“ řekla. „Myslela bych si, že velká část učení spočívá v tom, že učitel předvede, co má žák dělat.“

„Ráda bys viděla, jak trefím střed?“ zeptal se mírně.

Důrazně přikývla. „*Moc* ráda bych to viděla.“

Will si povzdechl a vydal se k čáře, odkud se střílelo. „No dobře,“ řekl. „Když na tom trváš.“

„To tedy trvám!“ odpověděla Maddie. Odložila luk a přešla na jeho místo po straně improvizované střelnice. Byli ve vyklizeném prostoru vedle jejich malé chatky. Balík pověsili na vyčnívající větev stromu asi sedm stop nad zem. K němu byla připevněná dlouhá šňůra vedoucí k místu, kde předtím stál Will, tahal za šňůru a rozhoupával balík jako kyvadlo, aby vytvořil pohyblivý terč. Maddie popadla konec dlouhé šňůry. Balík plný jejích šípů se pořád mírně pohupoval, ale ten pohyb pomalu ustával.

Stanoviště střelce bylo asi třicet kroků daleko na pomyslné kolmici ke dráze pohybu balíku. Will k němu došel a napnul na luk tětivu tak, že jeden konec luku nasadil do očka vzadu na botě a celé dlouhé lučiště si ohnul přes rameno. Pak se postavil na čáru, vyndal z toulce u opasku šíp a nasadil končík pevně na tětivu. Maddie zabrala za šňůru a balík se opět rozhoupal v širším oblouku. Will přimhouřil oči a odhadoval rychlost a směr pohybu.

„Otočit!“ zavolala Maddie a Will se otočil zády k terči. V hlavě však stále držel obraz houpajícího se balíku. Jakmile stál zády, Maddie zatáhla šňůru víc k jedné straně, aby

změnila směr pohupování terče. Teď se pohupoval spíš šikmo než rovně ze strany na stranu.

„Otočit!“ křikla a Will se otočil, zvedl luk a natáhl tětivu.

Málem instinktivně vypustil šíp podle pohybu balíku, který měl v paměti, ale tu si povšiml změny. Zatímco předtím se balík pohyboval jen ze strany na stranu, teď prováděl trochu složitější pohyb, houpal se zároveň směrem k němu a zase od něj. Přimhouřil oči, odhadl novou trajektorii a pak vystřelil. Šíp proletěl přes mýtinku a zabodl se do balíku na dlaň od středu červeného kolečka. Balík se bláznivě zhoupł mimo směr, jak jeho trajektorii změnil náraz šípu. Maddiin nedočkavý úsměv pohasl.

Will se na ni klidně zadíval. „Podváděla jsi,“ prohodil.

Podrážděně pokrčila rameny. „Pořád říkáte, že ve válce se podvádění nepočítá. Jen vítězství.“

„A já jsem zvítězil,“ odpověděl jí. Předstíral, že se na ni zlobí, ale v duchu ho potěšil její pokus napálit ho. Byla to velmi hraničářská věc, pomyslel si. „Chceš ještě střílet?“ navrhl.

Maddie ale vrtěla hlavou dřív, než stačil domluvit. „Ani ne, děkuju pěkně,“ odpověděla.

Věděla, že kdyby to zkusila, oplatil by jí stejnou mincí a střelbu by jí ještě ztížil. Chtěla si udržet svůj rekord šesti zásahů ze šesti střel, ačkoli žádná z nich nešla přímo do červeného kolečka. Měla z dnešního výsledku radost, i když byla rozhodnutá, že při příštím výcviku to bude lepší.

Will si konečně dovolil náznak úsměvu. „Velmi moudré,“ řekl, čímž potvrdil její podezření.

Cuk a Trkač stáli před verandou u chatky a zaujatě sledovali počínání svých pánů. Náhle Cuk, starší ze dvou koní, zvedl hlavu, potřásl hřívou a tiše varovně zařehťal. Oba

hraničáři se okamžitě podívali ke stezce mezi stromy, která vedla od hradu Redmontu k jejich chatce.

„Někdo se blíží,“ řekla Maddie.

Will přikývl. „Je to přítel,“ řekl. Cuk by je varoval jinak, kdyby příchozí byl cizinec nebo nepřítel. Napůl čekal, že to bude Halt, a tak ho trochu překvapilo, když se mezi stromy objevila postava v kapuci na hnědé klisně a zamířila k chatce.

„Gilane!“ pozdravil. „Co tě přivádí do Redmontu?“

Will a Maddie šli nově příchozího přivítat. Tři koně, Cuk, Trkač a Gilanova Blaze, tiše ržáli a zdravili se a vítali. Byli to staří přátelé.

Velitel hraničářů lehce sklouzl ze sedla. Všude jinde by počkal na dovolení, ale byli s Willem staří přátelé a věděl, že je u Willa vítán. Rozhlédl se a všiml si balíku probodaného šípy, který se dosud pohupoval na větvi.

Pochvalně přikývl. „Cvičíte se ve střelbě na terč, jak vidím.“

Will se ohlédl ke střelnici. „Cvičíme se ve střelbě na terč, který mění směr,“ poopravil Gilana.

Gilan si všechno chvilku prohlížel. „Dobrý nápad,“ řekl. Will měl vynalézavou mysl a pořád přicházel s novými cvičeními pro svou mladou učeňku.

Maddie se na svého velitele usmála. „Nechcete zkusit štěstí?“ navrhla. Mluvila bezstarostně, ale v jejím hlase zazněla výzva.

Gilan si v duchu povzdechl. Kdyby odmítl, určitě by o tom pořád mluvila. Dlouhý luk měl přehozený přes rameňno, a tak ho jen sundal a zamířil ke střelnici.

„Proč ne?“ prohodil. Pozorně si prohlédl balík, šest šípů zabodnutých kolem červeného kruhu a jediný v něm, na šířku dlaně od přesného středu.

„Kdo trefil střed?“ zeptal se, i když rozpoznal na šípech různé značky.

„Zkus hádat,“ odpověděl Will.

Gilan zabručel, vytáhl z toulce svůj šíp a Maddie mezitím došla ke šňůře. Zatáhla za ni, rozhoupala balík a Gilan začal zvedat luk. Ona ho ale zarazila.

„Pět vteřin se budete dívat, pak vám řeknu, abyste se otočil,“ vysvětlovala. „Potom dám pokyn otočit se zpátky. Na to se otočíte a vystřelíte.“

„Po paměti?“ zeptal se.

Věnovala mu nevinný pohled. „Když chcete,“ řekla.

„Hmmm,“ odpověděl Gilan. Přimhouřil oči, odhadoval rychlost a směr pohybu terče a snažil se všechno si zapamatoval, aby to pořád v duchu viděl, i když bude stát zády.

„Otočit,“ zavolala Maddie a velitel se otočil zády k terči. Maddie se zazubila a chtěla změnit pohyb balíku. Will ji ale zastavil rychlým zavrtnutím hlavy. Gilan sice byl starý přítel, ale také jejich velící důstojník a nebyl by dobrý nápad oklamat ho, aby minul. Pokrčila rameny a nechala balík pohupovat jen ze strany na stranu.

„Otočit,“ zavolala.

Gilan se otočil a zvedal luk. O zlomek vteřiny později vystřelil. Šíp se zabodl do okraje balíku a divoce ho roztočil.

Gilan si nenápadně oddechl úlevou. Byl to slušný výkon vzhledem k tomu, že přišel do soutěže bez přípravy a předchozího cvičení. Předpokládal, že Will a Maddie už nějakou chvíli stříleli. I když se to Maddie snažila skrýt, její mírné zklamání mu napovědělo, že čekala, že mine úplně.

„Dobrá rána,“ ocenil Will a pokynul k chatce. „Pojď dál, postavím na kávu. Maddie,“ zavolal na svou učednici, „posbírej šípy a postarej se o Blaze.“

„Ano, Wille,“ odpověděla poslušně a spěchala splnit jeho pokyny.

Will se otočil zpátky k chatce a přátelsky vzal Gilana kolem ramen. Velitel byl na hraničáře vysoký a Will se musel natáhnout, aby to dokázal.

„Takže, jak jsem říkal, co tě přivádí do Redmontu?“

Tři

Gilan se ohlédl zpět na Maddii, která sbírala šípy po jejích cvičné střelbě na terč.

„Počkám, až tu bude i Maddie,“ řekl. „Abych nemusel všechno říkat dvakrát.“

Will přikývl. „To dává smysl.“

Vešli do chatky a Will se přesunul do kuchyňky a přihodil do ohniště pár dalších větviček. Naplnil kávovou konvici čerstvou vodou ze džbánu a dal ji ohřát. Než se začala voda vařit, vytáhl sklenici čerstvě mleté kávy a tři hrnky.

Voda už se vařila, když se dveře otevřely a dovnitř vstoupila Maddie s toulcem a asi tuctem šípů v levé ruce. Odložila je a čtyři, které měly poškozené hroty od toho, jak se při střelbě odrážely od stromů, dala stranou. Později je chtěla vyrovnat a znovu nabrousit okraje. Podívala se na oba starší hraničáře a uvědomila si, že čekají, až se k nim přidá.

„Takže, Gilane,“ řekla a zopakovala tak Willovu předchozí otázku, „co vás sem přivádí – ne že bychom vás neviděli rádi,“ dodala s úsměvem.

Gilan jí úsměv oplatil. Měl Maddii rád. Baval ho její nezdolný smysl pro humor a cenil si její inteligence i dovedností. Byla sice pořád ještě učeňka, ale už několikrát prokázala své schopnosti a odvahy.

„Zlovci,“ řekl a Will i Maddie se na něj překvapeně zadívali. Maddie promluvila jako první.

„Zlovci?“ zopakovala nevěřičně. „Myslela jsem, že to jsou mýtičtí tvorové – výmysl maminek na vystrašení neposlušných dětí.“

Will na ni zvedl obočí. „Tvoje matka měla zvláštní rodičovské zvyky,“ poznamenal a pak se obrátil ke Gilanovi. „Ale i tak souhlasím. Myslel jsem, že zlovci jsou mýtus.“

Gilan zavrtěl hlavou. „Ne, jsou velmi skuteční,“ řekl. „Nebo spíš *byli* velmi skuteční. Žili tu před několika stovkami let. Už dlouho se má za to, že vyhynuli.“

„Říkáte, že nevyhynuli?“ zeptala se Maddie užasle.

„Říkám, že jsme byli požádáni, abychom vyšetřili možnou existenci smečky zlovlků.“

„A kde?“ zeptal se Will.

Gill se k němu otočil. „V jedné celtické vesničce,“ odpověděl.

Will se opřel se znechuceným výrazem ve tváři. „No, myslím, že pokud by někde měli být,“ podotkl, „Celtika je to pravé místo.“

„Proč to říkáte?“ zeptala se ho Maddie.

„Je to divoký a hornatý kraj, hodně odlehlý. Cesty jsou špatné. Silnice v podstatě neexistují a vesnice bývají odříznuté od světa. Stane se tam hodně věcí, o kterých se vůbec nedozvíme. Spojení s Celtikou je chabé, a i kdyby nebylo, Celticové samotní jsou velmi tajnůstkářští. Nechtějí, aby cizinci věděli, co se děje v jejich zemi.“

Gilan souhlasně přikývl. „Myslím, že to souvisí s jejich posedlostí těžbou drahých kovů. Zřejmě trpí utkvělou představou, že někdo zjistí, kde mají zlaté doly, a okrade je. Přesto se tentokrát zdá, že překonali svou neochotu svěřit se cizincům se svými problémy. Král Ioann před pár dny poslal na Araluen poštovního holuba se žádostí, abychom ty zprávy prověřili.“

„A jaké přesně jsou ty zprávy?“ vyzvídala Maddie.

Gilan pokrčil rameny. „Neurčité a neprůkazné, většinou,“ odpověděl jí. „Objevily se nepodložené zprávy o výskytu smečky velkých psovitých šelem někde v horách.“ Odmlčel se a pohlédl na Willa. „Mimochodem, bylo to docela blízko Trhlíny.“

Will našpulil rty. Od doby, kdy byl v té části Celtiky, už uplynulo mnoho let, ale špatné vzpomínky v něm pořád přetrvávaly.

„Velké psovité šelmy, říkáš,“ zamyslel se. „Jak velké?“

„Někteří říkají až deset stop na délku a pět stop v kohoutku. Ale nejsem si jistý, jak je to přesné. Lidé mají sklony přehánět, když jsou vystrašení.“

„Takže možná jde jen o smečku vlků, kteří rostou s tím, jak se ty zprávy šíří?“ zeptal se Will.

„To je nejpravděpodobnější vysvětlení,“ připustil Gilan. „Je tu ale jedna drobnost, která mě trápí. Tihle tvorové jsou popisováni tak, že mají přední nohy o dost delší než zadní, takže mají trochu nahrbený postoj. Ne jako běžní vlci.“

„Tak vypadali zlovlci?“ zeptala se Maddie.

Gilan naklonil hlavu. „Nikdo neví jistě, *jak* zlovlci vypadali. Jak říkám, zmizeli z živé paměti. Ale hodně starých příběhů je popisuje právě tak.“

„Ty staré příběhy mohou samozřejmě ovlivňovat to, jak je lidé popisují teď,“ poznamenal Will. „Mohli vidět většího

vlka, než je obvyklé, usoudili, že to musí být zlovlk, a nechal svou představivost doplnit podrobnosti, které podporují jejich domněnku.“

„To je rozhodně možnost,“ přikývl Gilan. „Ale je tu další skutečnost, která se objevila v posledních dnech. Jeden z těch tvorů zabil farmáře.“

„A to říkáš jako fakt?“ ptal se Will. „Není to další povídačka?“

„Je to tak určité jako všechno, co se k nám donese z Celtiky,“ pokrčil rameny Gilan. „Ale píše se o tom i ve vzkazu od krále Ioanna. Ať už to provedl zlovlk, nebo prostě jen vlk větší, než je obvyklé, stojí to za prověření.“

„Co se přesně stalo?“ ptala se Maddie.

„Farmář se vracel z pole se svými dvěma bratry. Cestou na ně ta šelma zaútočila a bratři se pokusili zachránit útekem. On byl pomalý a ten vlk, nebo zlovlk, pokud chcete, ho chytil a zabil. Druzí dva bratři se další den vrátili s posilami pro jeho tělo.“

„To není běžné chování vlků, že?“ prohodila Maddie. „Já vím, že někdy útočí na lidi, ale většinou ve smečce. Už jste někdy slyšeli, že by jediný vlk za denního světla zaútočil na skupinu lidí?“

„Je to neobvyklé,“ přiznal Gilan. „Ale není to nemožné.“

„Navíc, myslela jsem, že vlci na lidi zaútočí, jen když mají hlad. Tenhle tam tělo nechal, takže ho mohli další den odnést.“

„Pravda,“ odpověděl Gilan. „A to jsou taky další důvody, proč bychom to měli prověřit. Je to nezvyklé chování, musíme se na to podívat.“

„Celtikové to nemohou udělat sami?“ zeptal se Will. „Vždyť přece mají armádu, ne?“

„Mají,“ odpověděl Gilan, „ale jen malou stálou armádu. Pokud by došlo k válce, povolají zálohy, ale ty většinou slouží jako ženisté a pěchota – Celtikové jsou konec konců horníci. Nemají žádné zvědy ani stopaře.“

„Takže za ně máme tahat horké kaštiny z ohně?“ zeptala se Maddie.

Gilan se na ni klidně zadíval. „Máme s nimi smlouvu,“ připomněl. „Je to vzájemná dohoda o obraně, kde se uvádí, že budeme spolupracovat, pokud bude jedna ze zemí napadena. Oni mají schopnosti, které nám chybí, a naopak. Král Ioann nás požádal o pomoc. Samozřejmě, vždycky můžeme odmítnout...“

Nechal tu větu viset ve vzduchu a Will ji dokončil: „Ale nebylo by to zrovna diplomatické. Chápu to tak, že chceš, abychom vyrazili za hranici?“

Jeho tón jasně naznačoval, že se mu do toho úkolu moc nechce. Will měl na Celtiku špatné vzpomínky a netoužil se do té země vrátit. Byla pustá, skalnatá a škaredá a lidé v ní nevrli a podezřívaví.

Gilan vnímal jeho pocity. „Můžu pověřit někoho jiného,“ nabídl Willovi východisko.

Will chvíli přemýšlel, ale pak zavrtěl hlavou. Nikdy žádný úkol neodmítl a nehodlal s tím začínat jen proto, že z něj měl nepříjemné pocity. Tak nebyl vycvičený, nikdy se tak nechoval a nechtěl dávat Maddii špatný příklad. Maddie na něho zvědavě hleděla. Nikdy ho neviděla odmítnout misi.

„Ne. Půjdeme my. Jsme nejbližší celtické hranici. Nedává smysl, abys posílal někoho jiného.“

Gilan tiše a vděčně přikývl. „Děkuju. Vážím si toho.“ Dopil kávu a opřel se na židli. „Navrhuju, abyste nejprve zamířili do vesnice, kde byl zabit ten farmář,“ řekl. „Vesnice se

jmenuje Poddranyth. Poptejte se, promluvte s ostatními farmáři, kteří tu šelmu viděli, a pokuste se ji vystopovat.“

„To dává smysl,“ odvětil Will. „Zdá se, že tohle je alespoň skutečný výskyt, ne nějaká další povíadačka. A když toho tvo-
ra najdeme?“

„Pokud ho vystopujete, zastřelte ho. Je to zabiják, nemůžeme dopustit, aby se toulal po kraji a sužoval lidi.“

„Nejspíš to bude jen vlk – možná neobvykle velký, ale pořád jen vlk.“

„Pravda,“ přikývl Gilan. „Ale řeč je o Celtice.“

Will přikývl. V Celtice se většinou děly divné věci.

„Povečříš s námi?“ zeptal se Will a změnil téma hovoru.
„Večerejme dnes na hradě s Haltem a Paulinou.“

Ale Gilan s úsměvem zavrtěl hlavou. „Jenny by mi neodpustila, kdybych za ní nezašel.“

Will se chápavě usmál. „Jak to mezi vámi dvěma vypadá?“

„Nechce opustit svůj hostinec a jít za mnou na Araluen,“ povzdychl si Gilan.

„Je to nezávislá žena,“ usmála se Maddie.

„To je pravda,“ souhlasil Gilan. „Vlastně uvažuji o tom, že přesunu své velitelství sem do redmontského léna.“

Will pozvedl obočí. „Co na to řekne Kasandra?“

„Neměl by to být velký problém. Budu tak blíž vám dvěma a Haltovi. Araluen je jen dva dny cesty. Když mě Kasandra bude potřebovat, může poslat holuba.“

„Už ses jí o tom zmínil?“ zeptal se Will.

Gilan zavrtěl hlavou. „Udělám to, až se vrátím.“

Will mu věnoval dlouhý pohled. „Tak hodně štěstí,“ řekl.

Čtyři

Když Gilan odešel navštívit Jenny, posadila se Maddie na přední verandu chatky, užívala si odpolední sluníčko a přemýšlela o jejich nadcházející misi. Nakonec se zvedla a šla dovnitř, kde se Will balil k odjezdu, který plánovali na druhý den ráno. Smutně zavrtěla hlavou, když viděla, jak cpe své zmačkané košile, spodní prádlo a kamaše hlava nehlava do sedlových brašen.

„Kdybyste je pěkně poskládal, vešly by se tam mnohem líp,“ podotkla.

Zašklebil se na ni. Tenhle rozhovor už vedli několikrát. „Ale trvalo by to dvakrát déle,“ odpověděl, jak očekávala.

Vzdala to a změnila téma. „Napadlo mě, že zajdu do hradu za Georgem, jestli by neměl nějaké informace o zlovcích,“ navrhla.

„Dobrý nápad,“ ocenil Will. „Pozdravuj ho ode mě.“

George s Willem vyrůstali společně v opatrovně, sirotčinci, jež baron Arald založil pro děti svých poddaných, kteří zemřeli ve službě jeho lénu. Když přišel čas vybrat si

povolání, George se rozhodl učit se písařem. Během následujících dvaceti let pak sloužil v různých oborech: jako advokát, překladatel i jako vědec. Na misi v Nihon-džinu zachránil Horácovi život a byl přitom poraněn šípem. Po návratu do Redmontu převzal místo hradního knihovníka a badatele.

„Uvidíme se potom u Halta,“ řekla. Will nepřítomně přikývl, protože se snažil zjistit, zda se mu do sedlových brašen vejde ještě náhradní pár bot. Maddie si při odchodu z chatky dopřála tajný úsměv, pak si osedlala Trkače a zamířila po lesní cestě k hradu.

Strážní ve službě u padacího mostu ji poznali a s mávnutím jí dovolili vjet na nádvoří. Nechala Trkače v péči hochy ze stájí a vstoupila do hlavní věže, kde se nacházela knihovna.

George seděl u svého stolu – byl veliký a pokrytý listinami a svazky různých odborných materiálů. Když vešla, vzhlédl a usmál se na ni. Knihovna byla rozlehlá, tichá místnost ve druhém patře. Stropy byly vysoké a vnější zeď lemovala vysoká okna, jimiž proudilo dovnitř světlo a zachycovalo ve svých paprscích vířící prach.

George už byl téměř úplně plešatý, zbýval mu jen úzký pruh bílých vlasů v týle. Kvůli úbytku vlasů vypadal starší, než byl, ale jakmile spatřil mladou hraničářku, v očích mu zajiskřilo. George měl Maddii rád. Jako většina lidí.

„Mladá Maddalena,“ zvolal. Právě oprašoval své znalosti iberionštiny. „Vítejte v mém temném a zaprášeném příbytku. *Mi casa es su casa*. Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěla jsem zjistit něco o zlovcích,“ odpověděla mu Maddie.

Po obličeji mu přeběhl vědoucí výraz. „Á! Řekli vám o těch událostech v Celtice, že?“

Překvapeně se na něj zadívala. „Jak o tom víte?“ zeptala se.